

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 610/2025-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], proti postupu vyšetrovateľa v prípravnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Galanta, odborom kriminálnej polície pod ČVS: ORP-91/1-VYS-GA-2018, postupu Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 3To/63/2020 a jeho uznesení z 13. októbra 2020, postupu Okresného súdu Galanta v konaní sp. zn. 31T/5/2019 a jeho rozsudku z 20. septembra 2023 a proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 3To/24/2024 a jeho uznesení z 15. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich práv zaručených čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 40 ods. 3 listiny, čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru, a to postupom povereného vyšetrovateľa v prípravnom konaní vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Galanta, odborom kriminálnej polície pod ČVS: ORP-91/1-VYS-GA-2018, postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 3To/63/2020 a jeho uznesením z 13. októbra 2020, postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 31T/5/2019 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2023, postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 3To/24/2024 a jeho uznesením z 15. októbra 2024. Sťažovateľ žiada zrušiť napádané rozhodnutia, vec vrátiť na nové konanie do štádia prípravného konania, zastaviť trestné stíhanie, oslobodiť spod obžaloby a priznať finančné zadosťučinenie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta č. k. 1Pv 480/17/2202-32 z 19. decembra 2018 obžalovaný pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j)

Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 27. novembra 2019 podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal prokurátor odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3To/63/2020 z 13. októbra 2020 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Okresný súd následne rozsudkom sp. zn. 31T/5/2019 z 20. septembra 2023 uznal sťažovateľa za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 3 rokov a povinnosť nahradiť poškodenému škodu. Proti uvedenému rozsudku podali sťažovateľ a prokurátor odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3To/24/2024 z 15. októbra 2024 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napáda nezákonnosť vedenia prípravného konania povereným vyšetrovateľom. Sťažovateľ uvádza, že všeobecné súdy mu v napádaných rozhodnutiach neposkytli relevantnú a adekvátnu odpoveď na otázky ním prezentované v súdnom konaní. Všeobecné súdy sa nedostatočne, svojvoľne a arbitrárne vysporiadali s argumentáciou sťažovateľa. Sťažovateľ zároveň namieta spôsob, akým okresný súd hodnotil jednotlivé dôkazy, a tiež skutočnosť, že sa okresný súd nevysporiadal so všetkými dôkazmi, ktoré sťažovateľ navrhoval. Sťažovateľ namieta prietahy v období po vydaní uznesenia krajského súdu z 13. októbra 2020, pretože predmetné rozhodnutie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené až v júni 2023 a pojednávanie sa na okresnom súde uskutočnilo v septembri 2023, t. j. po 3 rokoch od rozhodnutia krajského súdu o tom, že rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Sťažovateľ tiež namieta výšku uloženého trestu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je podaná predčasne, a preto je potrebné ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

8. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

9. Ústavný súd si prostredníctvom okresného súdu preveril, že v trestnej veci sťažovateľa je vedené konanie na okresnom súde po tom, čo mu vec bola uznesením krajského súdu z 15. októbra 2024 vrátená na ďalšie konanie. Hlavné pojednávanie konané 7. júla 2025 bolo odročené na 27. október 2025. Ďalší termín hlavného pojednávania je vo veci nariadený na 14. január 2026, a teda trestná vec sťažovateľa ešte nie je ku dňu podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončená.

10. Vychádzajúc z princípu subsidiarity, ústavný súd tiež zdôrazňuje, že ak zákon o ústavnom súde podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovateľ nemá na výber, ktorý z existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú má právomoc ústavný súd. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súde podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

11. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07). Okrem už uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcim trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania orgánov

činných v trestnom konaní je preto v prípravnom trestnom konaní potrebné považovať, azda s výnimkou úplne mimoriadnej situácie, za neprípustnú (I. ÚS 288/2019). Podobný prístup je potrebné aplikovať aj v prípade prebiehajúceho trestného konania súdneho.

12. Na podklade uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že po rozhodnutí okresného súdu bude mať sťažovateľ v systéme trestného konania k dispozícii účinné prostriedky na dosiahnutie ochrany svojich práv. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Napriek tvrdeniu sťažovateľa o potrebe kasačného zásahu ústavného súdu už v tomto štádiu predmetného trestného konania nenašiel v jeho argumentácii dôvod na taký postup, a teda aj zmenu svojej už ustálenej judikatúry.

13. Sťažovateľ nebol pri podaní ústavnej sťažnosti právne zastúpený a ani nepožiadaval o ustanovenie právneho zástupcu. S ohľadom však na odmietnutie ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie tejto vady, keďže podmienkou na ustanovenie právneho zástupcu je skutočnosť, že nesmie ísť o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V tomto prípade táto podmienka zrejme splnená nebola. Z uvedeného dôvodu tiež ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na doplnenie ústavnej sťažnosti a doloženie rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré ústavnou sťažnosťou napáda.

14. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

15. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Ľuboš Szigeti
predseda senátu